

Ideali in srca.

Zložil Ant. Medved.

Kam ste, lepi ideali,
zbehnili v daljave sinje,
ki ste mi nekoč sijali
kakor čarobne svetinje?

Ali niste nepremična
solnca na višavah zračnih,
stanovitna, ne različna
v dnevih jasnih in oblačnih?

Ali niso srca naša
trudni potniki-planeti,
ki jim plamenica vaša
po neskončnih potih sveti?

Čas poteka, toda ura
večnosti nikdar ne zdrkne,
skriva se nasmeh azura,
solncem samim luč ne mrkne.

Višjim bitjem vedno sveti,
le na zemljo se ne zrača,
ko planetom jo planeti,
srcem jo temnijo — srca.

Na vrtu.

Zložil Anton Medved.

Na vrtu ž njo je stal
in rožo ji odbral,
pobožal jo po lici
in gorko ji dejal:

„Glej, tvoje ličece,
ki tak lepo cvete,
podobno je vrtnici,
ki hitro se ospe.“

Rdečo ko rubin
imej jo za spomin,
da ljubim, deva zala,
iz srca te globin!“

Sprejela rože ni.
Povesila oči
in gorko mu dejala
„Ohrani jo le ti!“

Vem, kmalu se ospe,
ospe na veke vse,
a naj se v roki tvoji,
na mojih prsih ne!

Ti daj mi cvet vonjiv,
odprt in bujnoživ,
ki bo ljubezni moji
podoben — nezvenljiv!“

Slovo.

Zložil Anton Medved.

Zapuščal sem svoj rojstni kraj,
v deželo daljno potoval
in nisem znal in nisem znal,
komu desnico naj tedaj
podam — morda za vekomaj.

V deželo daljno so odšle
ljubeče duše pred menoj,
v deželo, kjer usahne znoj,
umrejo v prsih tožbe vse,
odkoder ni nazaj stezè.

Kam po slovo bi šel drugam?
Iz mesta sem na vrt zavil,
na vrt pozabljenih gomil.
Roditelja sta moja tam
pokoja našla varen hram.

Slovo sem vzel od groba vsaj,
potožil vrbi svojo žal
in nisem znal in nisem znal,
kaj vleklo me je v daljni kraj,
kaj me je sililo nazaj.

Kaj vleklo me je v daljni kraj,
zdaj dobro vem: mogočen up
jasnejših dni in slajših kup.
Kaj vleče me še zdaj nazaj,
sam Bog nebeški ve — vse kaj ...

